

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Patrick Modiano, *Les Boulevards de ceinture*

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 1972
All rights reserved

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Creative Noodle/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MODIANO, PATRICK

Bulevardele de centură / Patrick Modiano; trad. din lb. franc. de Livia
Storescu; ed. rev. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-5069-9

ISBN ePub: 978-973-46-5104-7

ISBN PDF: 978-973-46-5105-4

I. Storescu, Livia (trad.)

821.133.1-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

Patrick Modiano

**Bulevardele
de centură**

Traducere din limba franceză
de Livia Storeescu

Ediție revizuită

POLIROM
2014

Mă bâlbâisem un pic și rezultatul fusese ridicol: Cre-crezi?...

— Da, mi-ar plăcea mult ca un băiat ca dumneata să lucreze la *Asta-i viața*. Afară numai dacă ziaristica îți displace...

— Nicidecum!

A șovăit, apoi a continuat cu glas mai prietenos:

— N-aș vrea să te discreditez, dat fiind caracterul cam... special al gazetei mele...

— Nu mi-e teamă să mă compromit, i-am spus.

— E curajos din partea dumitale.

— Dar ce să scriu?

— O, ce vrei: alege o nuvelă, o cronică, un articol de genul „lucruri văzute“. Ai tot timpul.

Rostise ultimele cuvinte cu o stăruință ciudată și privindu-mă drept în ochi.

— De acord? m-a întrebat zâmbind. Te compromiți?

— De ce nu?

Ne-am întors la ceilalți. Marcheret și Sylviane Quimphe vorbeau de un local de noapte care abia se deschisese pe rue Jean-Mermoz. Tatăl meu se amestecase în conversație: avea o slăbiciune pentru barul american de pe avenue de Wagram, al cărui patron era un fost ciclist.

— Te referi la Rayon d'Or? l-a întrebat Marcheret.

— Nu, se cheamă Fairy-land, a răspuns tatăl meu.

Patrick Modiano

— Te-nșeli, grăsanule! Fairy-land e pe rue Fontaine!
— Ba nu, a insistat tatăl meu.
— Pe rue Fontaine, la numărul 47. Mergem să vedem?

— Ai dreptate, Guy, a oftat tata. Ai dreptate...
— Ați fost la Château-Bagatelle? a întrebat Sylviane Quimphe. Am auzit că se petrece foarte bine acolo.

— Pe rue de Clichy? s-a informat tata.
— Da' de unde! a strigat Marcheret. Pe rue Magellan! Confunzi cu la Marcel Dieudonné! Pe toate le confunzi! Ultima dată, aveam întâlnire la L'Écrin, pe rue Joubert, și domnul ne-a așteptat până la miezul nopții la Cesare Leone, pe rue de Hanovre! Nu-i așa, Jean?

— Nu-i foarte grav, a bombănit Murraille.
Preț de un sfert de oră au tot înșirat nume de baruri și de localuri de noapte, ca și cum Parisul, Franța, universul n-ar fi fost decât un cartier rezervat, un imens bordel sub cerul liber.

— Și dumneata, domnule Alexandre, ieși mult seara?
— Nu.
— Ei bine, dragă prietene, te vom iniția în „plăcerile nopților pariziene“.

Beau și povesteau în continuare despre alte localuri ale căror nume mă improșcau în trecut: Armorial,

Czardas, Honolulu, Schubert, Gipsys, Monico, l'Athénien, Melody's, Badinage. Erau cuprinși cu toții de o limbuție ce părea nesecată. Sylviane Quimphe își deschiesea bluza, tata, Marcheret și Murraille se schimbaseră la față, care luase o tentă cărămizie foarte îngrijorătoare. Mai deslușeam numai vreo câteva nume: Triolet, Monte-Cristo, Capurro's, Valencia. Mă lua amețea. M-am gândit că în colonii serile se prelungeau la nesfârșit, ca aceasta. Plantatori melancolici își deapănă amintirile și încearcă să lupte cu frica ce-i apucă, anume să nu crape la musonul următor.

Tata s-a ridicat. Le-a spus că se simte obosit și că are ceva de isprăvit în noaptea aceea.

— O să fabrici bani falși, Chalva? a întrebat Marcheret cu glas împleticit. Nu ți se pare, domnule Alexandre, că are mutră de falsificator?

— Nu-l asculta, mi-a zis tatăl meu.

A dat mâna cu Murraille.

— Ne-am înțeles, i-a murmurat. Mă ocup eu de toate.

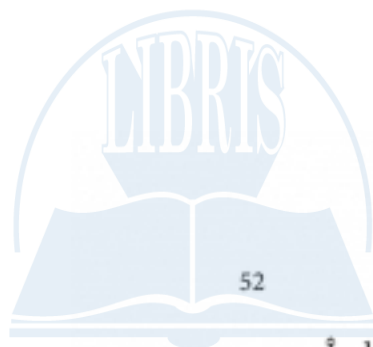
— Contează pe dumneata, Chalva.

Când a venit să mă salute, i-am zis:

— Vin și eu. Putem să mergem o bucată de drum împreună.

— Cu plăcere, domnule.

— Ai și plecat? m-a întrebat Sylviane Quimphe.

— În locul dumitale, mi-a aruncat Marcheret, m-aș feri de el!

Și l-a arătat cu degetul pe tatăl meu.

Murraille ne-a însoțit până în pragul verandei.

— Ți aștept articolul, mi-a spus. Baftă!

Mergeam tăcuți. A părut mirat că urmam alături de el Calea de hotar, în loc s-o iau drept înainte, până la han. S-a uitat la mine pe furiș. Oare mă recunoștea? Am vrut să-l întreb, dar mi-am amintit de priceperea cu care evita întrebările supărătoare. Nu-mi zisese el într-o zi: „Aș putea aduce la disperare zece judecători de instrucție”? Am trecut pe lângă un lampadar. Câțiva metri mai departe, era iar penumbră. Casele pe care le deslușeam în noapte păreau părăsite. Vântul vâjâia ușor prin frunziș. Poate că în decursul acestor zece ani uitase și de faptul că exist. Câtă muncă și câte uneltiri ca să umblu lângă omul ăsta... Revedeam salonul din vila Mektoub, fața lui Murraille, a lui Marcheret, a lui Sylviane Quimphe și pe Maud Gallas la bar, și pe Grève trecând prin grădină... Gesturile, vorbele, îngrijorările, pânzile, spaimile proprii de-a lungul acestor zile nesfârșite. Îmi venea greu... Am fost nevoit să mă opresc ca să mai răsuflex. S-a întors spre mine. Alt lampadar se înălța în stânga lui și-l învăluia într-o lumină ca de zăpadă. Stătea nemișcat, impietrit și imediat am fost cât pe ce să-l ating, să mă

încredințez că nu-i vorba de un miraj. Când ne-am reluat mersul, mi-am amintit de plimbările noastre de odinioară, prin Paris. Umblam umăr la umăr, ca în noaptea asta. De altfel, numai atâta făcuserăm, de când ne cunoșteam. Mergeam, fără ca nici unul dintre noi să curme tăcerea. Și acum era la fel. După cotitură, aveam să ne găsim înaintea grilajului de la Prieuré.

— E-o noapte frumoasă, nu-i așa? am zis încet.

— Da, o noapte foarte frumoasă, a răspuns cu gândul aiurea.

Eram la câțiva metri de poartă și așteptam clipa când îmi va strânge mâna ca să-și ia rămas-bun. Apoi îl voi vedea pierzându-se beznă și voi rămâne acolo, în mijlocul drumului, năucit, așa cum te simți după ce ai lăsat să-ți scape, poate, marea ocazie a vieții.

— Uite, mi-a zis. Aici locuiesc.

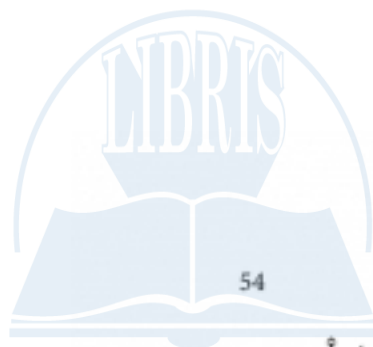
Cu un gest sfios, mi-a arătat casa care se ghicea la capătul aleii. Acoperișul lucea domol în lumina lunii.

— A! Acolo?

— Da.

O stânjeneală între noi. Fără îndoială, voise să-mi dea de înțeles că era timpul să ne despărțim și vedea că nu mă mai hotărâm.

— Mi se pare o casă foarte frumoasă, am spus pe un ton convins.

- Într-adevăr, o casă foarte frumoasă.
Am ghicit un strop de nervozitate în glasul lui.
- Ai cumpărat-o de curând?
- Da... Adică nu! a zis încurcat.
Se rezemase de poartă și nu se mișca.
- Și închiriezi casa?
- Privirea lui încerca s-o prindă pe a mea, ceea ce m-a mirat. Niciodată nu se uita în ochii omului.
- Da, o închiriez.
- Abia i-am auzit cuvintele, de încet ce le rostise.
- Probabil par foarte indiscret?
- Ba nicidecum, dragă domnule!
- A încercat să zâmbească, dar buzele mai mult îi tremurau, de parcă s-ar fi temut să fie lovit, și mi-a fost milă de el. Sentimentul ăsta, pe care-l încercam întotdeauna în fața lui, îmi pricinuia o puternică arsură la stomac.
- Prietenii dumitale sunt minunați, am zis. Am petrecut o seară excelentă.
- Foarte bine.
- De data aceasta, îmi întindea mâna.
- Trebuie să mă întorc la lucru.
- Și anume?
- Nimic interesant. Contabilitate.
- Spor la treabă, am murmurat. Sper să ne mai vedem zilele astea.